

A m. kir. közellátási miniszter 202.931/1941. sz. leirata a tűzifának a fuvarozó kiscgazdák részére történő kiszolgáltatása tárgyában.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek,

Budapest, V., Alkotmány-u. 6.

Utalással fenti tárgyban hozzám intézett beadványára, az Egyesületet az alábbiakról értesítem:

A fogyasztói vásárlási könyv rendszeresítése tárgyában kiadott 201.000/1941. K. M. sz. rendelet. 1. §-a csupán a fogyasztó tekintetében rendelkezik akként, hogy részére a rendelet hatálya alá eső közszükségleti cikkek — ezek közt a tüzelőanyag — csak a vásárlási könyvbe bejegyzés mellett szolgáltatható ki.

Ennélfogva termelő által tűzifának olyan fuvarozó kiscgazda részére kiszolgáltatása, aki ezt nem saját szükségletének fedezésére, hanem továbbadás céljából szerzi meg, a fuvarozó kiscgazda vásárlási könyvébe bejegyzés nélkül történhetik.

Budapest, 1941. évi június hó 14-én.

A miniszter rendeletéből:

Dr. vitéz Révy s. k.,
miniszteri titkár.

A m. kir. földművelésügyi miniszter 158.120/1941. F. M. sz. rendelete a vadászat szabályozásáról szóló 3940/1941. M. E. számú rendeletnek a Magyar Szent Koronához visszacsatolt keleti és erdélyi országrészen való végrehajtása tárgyában.*

A Magyar Szent Koronához visszacsatolt keleti és erdélyi országrészen a vadászat szabályozása tárgyában kibocsátott 3.940/1941. M. E. számú rendelet 9., 11. és 14. §-aiban foglalt felhatalmazás alapján a következőket rendelem.

A vad védelme és gondozása.

1. §. A vadászati jog tulajdonosa, haszonélvezője, haszonbérelője (a továbbiakban vadászatra jogosult) a vad gondozására és védelmére az alábbi kötelezettségeket tartozik teljesíteni:

a) fővadas (szarvas, dämuvad) és őzállománnyal rendelkező vadászterületeken a fővad és őz téli etetéséről gondoskodni, ezeknek a vadaknak téli tartózkodási helyein 2000 kat. holdankint legalább egy-egy állandó fedett vadetetőt felállítani és minden év október hó 15. napjától kezdődőleg megfelelő takarmánnyal ellátni;

b) a beerdősült területen 500 kat. holdankint egy szótot felállítani és jókarban tartani;

c) mezőgazdasági művelés alatt álló azokon a területeken, ahol a fogaly és a fácán számottevő vadállományt képez, ezeknek téli etetéséről minden év november hó 1. napjáig 500 kat. holdankint egy-egy etető felállítása és ennek ezen időponttól kezdődően megfelelő eleséggel (szemes-takarmánnyal) való ellátása által gondoskodni;

d) nagy havazás esetében azokon a területeken, amelyekeken jelentősebb nyúlállomány van, ezek etetéséről megfelelő takarmány kihelyezéssel gondoskodni.

2. §. A vadászatra jogosult köteles a kártékony szörmés és szárnyasvadat, kóborkuttyát és macskát irtani és amennyiben szükséges a 23.542/1895. B. M. (Rendeleték Tára, 1895. évfolyam, 231. oldal) és a 77.686/1922.

* Megjelent a „Budapesti Közlöny“ 1941. évi június hó 17-i 135. számában

B. M. (Rendeletek Tára, 1922. évfolyam, 251. oldal) számú rendeletekben előírt övórendszabályok betartása mellett, méreggel is pusztítani.

A vadőri szolgálat.

3. §. (1) A vadászatra jogosult köteles vadászterületének megfelelő őrzéséről gondoskodni és ezen célból, amennyiben a vadászterület a 4000 kat. hold nagyságot eléri, úgy egy, minden további 4000 kat. hold után pedig még egy-egy, lehetőleg szakvizsgázott és a hatóság által felesketett vadőrt alkalmazni.

(2) A vadászatra jogosultnak egymással összefüggő vadászterületei a vadőrök létszámának megállapításánál egy vadászterületnek tekintendők akkor is, ha azok több község határában fekszenek.

(3) Vadőr csak az lehet, akinek erre a lakóhelye szerint illetékes elsőfokú közigazgatási hatóság engedélyt ad. Az elsőfokú közigazgatási hatóság ezt az engedélyt csak abban az esetben adhatja ki, ha a vadőrként alkalmazandó egyén ezt a foglalkozását élethivatásként gyakorolja és a lakóhely szerint illetékes hadtestparancsnokságnak a vadőrként való alkalmazás ellen állambiztonsági szempontból észrevétele mines.

(4) Vadásztárs vagy vadásztársasági tag vadőrként nem alkalmazható.

(5) Ha a vadászterület nagysága a 4000 kat. holdat nem éri el, vadőrként a községi erdőőrt vagy mezőőrt is lehet alkalmazni.

A vadászati jog gyakorlásáról.

4. §. (1) A vadászatot a vadászati tilalmi idők betartása mellett azzal a korlátozással lehet gyakorolni, hogy siketfajd, nyirfajd, őz, szarvas, zerge, muflon, dämüvad, medve és hiúz csak a földmivélsügyi miniszter által jóváhagyott lelövési kereten belül ejthető el.

(2) A vadászatra jogosult az előbbi bekezdésben említett vadakról minden év március hó 15. napjáig, a vadászati felügyelőhöz vadfajonként és ivaronként elkülönítet — április hó 1. napjától a következő év február hó 15. napjáig terjedő vadászati idényre szóló — lelövési tervezetet köteles benyújtani. Ha a vadászatra jogosult a vadlelövési tervezetet ezen határidő után nyújtja be, a földmivélsügyi miniszter a lelövési keret megállapítását elutasíthatja. Arra az (1) bekezdésben említett vadra, amelyre vadlelövési keret nincs megállapítva, a vadászatot gyakorolni tilos.

(3) A vadlelövési tervezeteket a vadászati felügyelő minden év április hó 1. napjáig, illetőleg annak benyújtásától számított nyolc nap alatt köteles véleményes javaslatával a földmivélsügyi miniszterhez felterjeszteni.

(4) A földmivélsügyi miniszter a vadlelövési keretet a vadászati, valamint a mező- és erdőgazdasági érdekek figyelembevételével állapítja meg.

(5) Amennyiben a vadászatra jogosult a vadlelövési keretben megállapított szarvstehén-, dämütehén- és őzsuta-mennyiséget nem lövi ki, úgy a következő vadászati idényre szóló vadlelövési keretben a szarvasbika, dämübika és őzbak lelövését ennek megfelelően csökkenteni lehet.

(6) A vadászatra jogosult az elejtett, valamint más módon elpusztult vadakról és a befogott élővadakról kimutatást vezetni és azt a vadászati felügyelőnek minden év március hó 15. napjáig bemutatni tartozik.

5. §. (1) Általánosságban tilos:

a) fényszóró alkalmazásával vadászni;

b) mindennemű csilkső vadra és medvére söréttel és póstával vagy vágott ólommal — beleértve a kegyelemlovést is — löni;

c) repülőgépről, gépkocsival, általában motoros járművel vadászni;

d) vonuló vízivad kivételével hasznosvadra lesgödörből vadászni;

e) leshelyet (magas lest) a szomszédos terület határáról számított 200 méteren belül felállítani;

f) vaddisznó kivételével esülkösvadra hajtóvadászatot tartani;

g) kopóval vagy más hajtó ebbel vadászni.

(2) A vadászati felügyelő javaslatára a törvényhatóság első tisztviselője a 2000 kat. hold vagy annál nagyobb kiterjedésű vadászterületeken a vaddisznó vadászatához az ú. n. vaddisznós-kutya használatát megengedheti.

(3) Az apróvadás (fogoly, fácán, nyúl) terület ugyanazon részén ugyanazon fajta hasznosvadra vadászati időnyenként (4. §. (2) bekezdés) csak egy hajtóvadászatot szabad tartani.

(4) Minden apróvadás területnek egynegyed részét vadászati időnyenként váltakozva kíméleti területnek kell kijelölni. A haszonbérbeadott apróvadás területeknek egyharmad részét kell a haszonbérleti idő utolsó évében kíméleti területnek kijelölni. A kíméleti területeken hasznosvadra vadászni tilos.

6. §. (1) A vadászatra jogosult köteles minden sebzett esülkösvadnak vadászterületéről való kiváltását, a kiváltás helyének megjelölésével annak a vadászatra jogosultnak bejelenteni, akinek területére a sebzett esülkösvad átváltott.

(2) Sebzett vadnak idegen területen való követése (utánkeresése) csak az érdekelt szomszédos területek vadászatra jogosultjainak kölcsönös írásbeli megegyezése esetében van megengedve.

(3) A vadászatra jogosult a jelen rendelet hatálybalépésének napjától számított egy év letelte után az 5000 kat. hold vagy ennél nagyobb kiterjedésű fővadás területen egy vérebet, illetőleg vércsapásra bevezetett mindenest vizslát vagy facsót köteles tartani.

7. §. (1) Valamely vadászterületen nem honos vadfajtaának telepítése a földművelésügyi minisztertől engedélyt kell kérni.

(2) Ha valamely területen vadvész lép fel, azt a vadászatra jogosult a vadászati felügyelőnek és az illetékes elsőfokú állategészségügyi hatóságnak haladéktalanul bejelenteni köteles.

A vadászterületek haszonbérbeadása.

8. §. (1) Valamely ingatlan akkor képez önálló vadászterületet, ha:

a) az ingatlan kiterjedése összefüggően legalább a 200 kat. holdat, illetőleg havasi jellegű községekben legalább a 2000 kat. holdat eléri;

b) az ingatlan 200 kat. holdnál, illetőleg havasi jellegű községekben 2000 kat. holdnál kisebb ugyan, de azt olyan kerítés veszi körül, amely a vad-ki- és beváltását megakadályozza;

c) az ingatlan legalább 50 kat. hold, illetőleg havasi jellegű községekben legalább 500 kat. hold kiterjedésű és a közvetlen szomszédos ingatlanokkal egyesítés folytán oly közös vadászterületet alkot, amelynek kiterjedése összefüggően a 200 kat. holdat, illetőleg a 2000 kat. holdat eléri.

(2) Az előbbi bekezdés c) pontjában foglalt rendelkezések a községek (városok) tulajdonában lévő ingatlanokra nem vonatkoznak.

(3) Az (1) bekezdés rendelkezései értelmében önálló vadászterület nem képező, valamint a község (város) tulajdonában lévő ingatlanoknak vadászati jogát — ezen utóbbiak területének terjedelmére való tekintet nélkül — haszonbérbe kell adni. Az (1) bekezdés rendelkezései értelmében önálló vadászterületet nem képező ingatlanok vadászati jogát a község (város) tulajdonát képező ingatlanok vadászati jogával együttesen kell haszonbérbe adni.

(4) Ha az előbbi bekezdés értelmében együttesen haszonbérbe adandó vadászterületek, illetőleg az ilyen vadászterületek egyes összefüggő részeinek kiterjedése a 200 kat. holdat, illetőleg a havasi jellegű községekben a 2000 kat. holdat nem éri el, a vadászati jogot csak a közvetlenül szomszédos önálló vadászterületek vadászatra jogosultjai egyikének lehet haszonbérbe adni. Ezek közül elsősorban az jöhet figyelembe, akinek vadászterületével a kérdéses vadászterület a vadászat okszerű gyakorlása szempontjából célszerűen egyesíthető. Ha ez a körülmény több szomszédos terület tekintetében egyformán áll fenn, a hosszabb birtokhatáron közvetlenül szomszédos önálló vadászterület vadászatra jogosultjának kell a vadászati jogot haszonbérbe adni, aki viszont ezt haszonbérbe venni köteles.

9. §. (1) A vadászati jognak az előbbi §. (3) bekezdése értelmében bérbeadás útján való hasznosítása rendszerint csak nyilvános árverésen történhetik. Ha a község (város) érdekei indokolttá teszik, a törvényhatóság első tisztviselője a szabadkézből való haszonbérbeadást engedélyezheti.

(2) A haszonbérbeadási feltételek megállapításánál a községi előjáróság (polgármester) a vadászati felügyelő szakvéleményét meghallgatni és javaslatait figyelembe venni köteles.

(3) Az árverésről az árverés határnapját megelőzően legalább 40 nappal hirdetményt kell kibocsátani, amelyet a kibocsátás napján a vadászati felügyelőnek meg kell küldeni és a szokásos módon való közhirrétételen kívül (helyi lap, vadászlap) legalább egyszer a Budapesti Közlönyben is közzé kell tenni.

(4) A haszonbérlet legrövidebb időtartama 10 év lehet.

(5) A haszonbérleti szerződéseket úgy kell megkötöni, hogy azok lejáratának időpontja minden esetben június hó 30. napjára essék.

10. §. (1) A 8. §. (3) bekezdése értelmében együttesen haszonbérbe adandó ingatlanok, valamint az erdőbirtokossági társulatok, legeltetési társulatok, társulatokká alakulni kötelezett közösségek (1935: IV. t. c. 146. §.), közbirtokosságok és hegyközségek tulajdonában álló ingatlanok vadászati joga osztatlanul adandó haszonbérbe.

(2) Az előbbi bekezdésben foglalt rendelkezés alól a földművelésügyi miniszter az érdekeltek kérelmére vagy hivatalból kivételt tehet és megállapíthatja azt, hogy az említett ingatlanok vadászati jogát milyen megosztásban kell haszonbérbe adni.

Vadászati haszonbérleti szerződések.

11. §. (1) Vadászati jog csak olyan személynek adható haszonbérbe, s árverés során vételi ajánlatot csak az tehet, akinek — a (2) bekezdésben említett kivételtől eltekintve — erre a lakóhelye szerint illetékes vadászati felügyelő, illetőleg ennek hiányában a lakóhelye szerint illetékes törvényhatóság első tisztviselője véleményének meghallgatása után a bérbevenni szándékoltt vadászterület fekvése szerint illetékes törvényhatóság első tisztviselője engedélyt ad.

(2) Külföldi állampolgárnak az (1) bekezdésben említett engedélyt csak a földművelésügyi miniszter adhatja ki.

(3) Az (1), illetőleg a (2) bekezdésben említett engedély megszerzése a társbérlelőkre, valamint vadásztársaság alakítása esetében annak összes tagjaira kötelező. Ez a rendelkezés azokra is kiterjed, akik a vadászterület haszonbérbe vétele után kívánnak társbérlelők lenni, illetőleg vadásztársaságba tagoknak belépni.

12. §. (1) A 3.940/1941. M. E. számú rendelet 1. §-a értelmében bemutatandó vadászati haszonbérleti szerződések, valamint az 1941. évi május hó 28. napja után kötött vadászati haszonbérleti szerződések tekintetében

a honvédelemről szóló egyes ingatlanforgalmi korlátozások tárgyában kibocsátott 10.650/1931. M. E. számú rendelet (Rendeleték Tára, 1931. évfolyam, 1970. oldal) 7. §-ában megállapított eljárást le kell folytatni.

(2) Az 1941. évi május hó 28. napja után kötött vadászati haszonbérleti szerződéseket az előbbi bekezdésben említett eljárás lefolytatása után, jóváhagyás végett az előbbi §-ban említett engedélyekkel együtt a földművelésügyi miniszterhez fel kell terjeszteni.

A vadászjegy kiállítása.

13. §. A vadászjegy kiállításához a 3.940/1941. M. E. számú rendelet 9. §-ában említett vadászati felügyelői véleményezésre azoknak, akik a vadászjegyek és fegyverigazolványokról szóló 5.007/1924. P. M. számú rendelet (Rendeleték Tára, 1924. évfolyam, 1.204. oldal) 4. §-ában foglalt rendelkezések értelmében illetékmentes vadászjegyre tarthatnak igényt, szükség nincs.

Hatóságok.

14. §. A törvényhatóság első tisztviselője a vadászati felügyelő szakvéleményének meghallgatása után állapítja meg azt, hogy:

- a) mely vadászterületen képez a fogoly, a fácán és a nyúl számottevő vadállományt (1. §. c) és d) pont);
- b) mely vadászterület tekintendő apróvadás területnek (5. §. (3) bekezdés);
- c) mely község tekintendő havasi jellegűnek (8. §. (1) bekezdés);
- d) a 8. §. (4) bekezdése értelmében kinek kell a vadászterületet haszonbérbe venni és ennek mennyi a haszonbére.

Büntető rendelkezések.

15. §. (1) Amennyiben a cselekmény súlyosabb beszámítás alá nem esik, kihágást követ el és pénzbüntetéssel büntetendő:

- a) az a vadászatra jogosult, aki az 1. §-ban foglalt rendelkezések ellenére a vad gondozására és védelmére vonatkozó kötelezettségeket nem teljesíti;
- b) az a vadászatra jogosult, aki a 2. §-ban foglalt rendelkezések ellenére a kártékony állatokat nem irtja;
- c) az a vadászatra jogosult, aki a 3. §-ban foglalt rendelkezések ellenére a vadászterület őrzéséről nem gondoskodik;
- d) az a vadászatra jogosult, aki a 4. §. (6) bekezdésében foglalt rendelkezések ellenére az elejtett és elpusztult vadról a bejelentést nem teszi meg;
- e) az, aki a vadászatot az 5. §-ban foglalt rendelkezések be nem tartásával gyakorolja;
- f) az a vadászatra jogosult, aki a 6. §. (3) bekezdésében foglalt rendelkezések ellenére vadászkutyt nem tart;
- g) az a vadászatra jogosult, aki a 7. §. (2) bekezdésében foglalt rendelkezések ellenére a fellépett vadvést nem jelenti be.

(2) A pénzbüntetésre az 1928:X. törvénycikk rendelkezései az irányadók.

(3) A kihágás miatt az eljárás a közigazgatási hatóságnak a hatáskörébe tartozik. Az 1929:XXX. t.-c. 59. §-a (1) bekezdésének 3. pontjában foglalt rendelkezések alkalmazása szempontjából szakminiszternek a földművelésügyi minisztert kell tekinteni.

Záró rendelkezés.

16. §. A jelen rendelet kihirdetésének napján lép hatályba.
Budapest, 1941. évi június hó 7-én.

báró Bánffy Dániel s. k.
m. kir. földművelésügyi miniszter.

A m. kir. földművelésügyi miniszter 199.000/IX. 1. 1941. számú körrendelete a legnagyobb gazdasági munkabérek megállapításáról szóló 1520/1941. M. E. számú rendelet végrehajtása tárgyában.

Valamennyi m. kir. gazdasági felügyelőségnek,

Székhelyeiken.

A legnagyobb gazdasági munkabérek megállapításáról szóló 1520/1941. M. E. sz. rendelet (megjelent a Budapesti Közlöny 1941. évi február hó 26-i 47. számában) módosítása tárgyában kiadott 4520/1941. M. E. sz. rendelet (megjelent a Budapesti Közlöny 1941. évi június hó 22-i 139. számában) folyó évi június hó 22. napján hatályba lépett. A kormányrendelet szerint a munkaadó — az eddigi 10% helyett — *a legnagyobb munkabér összegének 20%-a erejéig részesítheti jutalomban azt a munkavállalót, akinek munkateltítménye az átlagost meghaladta.* A kormányrendelet a 10%-os jutalomnak 20%-ra emelésével azt a célt kívánta szolgálai, hogy becsületes munkateltítmés esetében az egyén képessége és különleges teljesítménye az eddigiéknél jobban legyen jutalmazható. Minthogy a jutalom összegével emelt maximális munkabér fizetése egyes munkabérnemekben (pl. az általános napszámbéreknél) általánosan elterjedt, a kormányrendelet a kiváló munkateltítményt nyújtó munkások javára közvetve munkabérvajulást is eredményez. Éppen ezért a kormányrendeletnek a lehető legszélesebb körben való közhírrétételéről azonnal gondoskodni kell. Erre vonatkozólag egyidejűleg utasítást is adtam a törvényhatóságok első tisztviselőinek.

A közigazgatás útján foganatosítandó közhírrétételen túlmenőleg szükségesnek tartom a *közérdekű tájékoztatás másirányú* kifejtését is. Evégett felhívom, hogy a kormányrendelet tartalmáról, valamint arról, hogy az illető vármegye (közigazgatási kirendeltség, város, járás) területén a maximális mértéken felül engedélyezett jutalom fizetése milyen munkabéreket érint, megfelelő úton adjon tájékoztatást a vármegyei gazdasági egyesületeknek, valamint a vármegyei, városi és járási mezőgazdasági bizottságoknak, továbbá kiszállások vagy előadások tartása során akár személyesen, akár a felügyelőség beosztott tisztviselői útján használja fel az alkalmat arra, hogy a kormányrendeletéről az összes érdekelt munkaadókat és munkavállalókat megfelelően tájékoztassa.

Végül felhívom, hogy a tett intézkedéseiről legkésőbb folyó évi július hó 15-éig a fenti ügyiratszámra hivatkozással hozzám tegyen jelentést.

Budapest, 1941. évi június 24-én.

A miniszter rendeletéből:

Dr. Herkély Tibor s. k.,
miniszteri tanácsos.

A m. kir. földművelésügyi miniszter jelentése az 1935:IV. t.-c. 38. §-ának 7. bekezdése értelmében az 1939. évre engedélyezett rendkívüli fahasználatok mértékéről.

Tisztelt Képviselőház!

Az 1935:IV. t.-c. 38. §-ának hetedik bekezdésére való utalással, az engedélyezett rendkívüli fahasználatok mértékéről szóló 1939. évre vonatkozó jelentésemet az alábbiakban van szerencsém tisztelettel megtenni:

1939 január 1-től 1939 december végéig		
kihasználásra engedélyezett	4.557.1 k. holdon	364.568 m ² .
ebből művelési ágváltoztatással kapcsolatos		
fahasználat volt	589.1 „ „	47.176 „

a fahasználatból az 1938/39. és 1939/1940. idényekre engedélyezett	3.174.2 „ „	253.936 m ³
későbbi időszakra	1.382.9 „ „	110.632 „

A közölt adatok az 1938. évben engedélyezett rendkívüli fahasználatok mértékénél mintegy 2,5%-kal magasabbak.

A fahasználatok mértékét és az előző évvel szemben mutatkozó egyébként lényegtelen emelkedést az engedélyek kiadására indokul szolgáló rendes körülményeken (gyenge termés, elemi károk, köz- és magántartozások, fainség, stb.) felül a visszaesatolt felvidéki és kárpátaljai területen fekvő erdőbirtokokra vonatkozólag az 1939/1940. idényben nagyobb számban előterjesztett kérelmekre lehet visszavezetni.

Az engedélyezett rendkívüli fahasználatok kevés kivétellel az 1939. évben sem haladták meg az öt évre esedékes vágásterületet, illetőleg fátömeghozam mértékét.

Ennél nagyobb mérvű, de legfeljebb tízévi vágásterületnek megfelelő fahasználat csak kivételesen, a vagyoni romlás igazolt fennforgása esetén engedélyeztetett.

Földbirtokpolitikai érdekből ilyen kivételes elbírálásban részesültek:

1. erdőbirtokossági és legetetési társulatok, amelyek a rendkívüli fahasználat jövedelméből ingatlant vásároltak,

2. magánosok, — főként kiscgazdák — akik osztatlan közös használat kötelezettsége mellett vásároltak erdőingatlant és a vétel kapcsán erdőbirtokossági társulattá alakultak,

3. azok a tulajdonosok, akiknek ingatlanát a cseh megszállás idején elárverezték s akik birtokaikat most visszaszerezték.

Kisebb mennyiséget tesznek ki azok a fahasználatok, amelyeknek engedélyezését a faanyag megmentése érdekében elemi vagy rovarkárosítások tették szükségessé.

Az engedélyek kiadásánál minden alkalommal gondoskodtam arról, hogy — tekintettel az állam pénzügyi érdekeire — a befolyó jövedelemből elsősorban a köztartozások legyenek kifizetve és megtettem a törvényben előírt intézkedéseket a túlhasználatok megtakarítására és a vágásterületek újraerdősítésének biztosítására is.

*

Tisztelettel kérem a t. Képviselőházat, hogy jelentésemet tudomásul venni s utána azt tudomásulvétel végett az Országgyűlés Felsőházához áttenni méltóztatnék.

Budapest, 1941. évi június 11. napján.

bárá Bánffy Dániel s. k.
m. kir. földművelésügyi miniszter.

A m. kir. földművelésügyi miniszter 111.000/1939. számú rendelete az erdészeti alkalmazottak hatósági felelősségénél követendő eljárás tárgyában.*

Az erdészeti alkalmazottaknak az 1935:IV. t.-c. alapján való hatósági felelősségénél követendő eljárást az alábbiakban szabályozom:

1. §.

Az erdőkről és a természetvédelemről szóló 1935:IV. t.-c. (az alábbiakban röviden: „T”) 39. §-ának 1—4. pontjai alapján az erdőgazdaság szakszerű irányítására, vezetésére és általában az erdőgazdaság szakszerű ellátására alkalmazott *erdőmérnökök* (ideértve a társulás útján alkalmazott, valamint szaktanácsadó erdőmérnököket is), továbbá a T. 40. §-a

* Megjelent a „Budapesti Közlöny” 1940. évi május hó 23-i 144. számában. Az általános érdeklődésre való tekintettel utólagosan közöljük. (Szerk.)

alapján az erdőgazdasági segédszolgálat ellátására alkalmazott *alderészek* (főerdőőrök, erdőőrök), valamint a T. 41. §-a alapján az erdőőrzés ellátására alkalmazott *erdőkerülők* a T. 51. §-a értelmében az első szolgálatba lépésük alkalmával hatósági esküt kötelesek tenni.

A hatósági eskü letétele a közszolgálatban álló erdészeti alkalmazottakat nem mentesíti a 2708/1920. M. E. számú rendelet 1. §-ában előírt hivatali eskü letétele alól.

A T. 52. §-a értelmében nem köteles hatósági esküt tenni az olyan erdészeti alkalmazott, aki az alkalmaztatásának megfelelő esküt az 1879:XXXI. t.-c. alapján már letette és ezt a körülményt a 35.000/1938. F. M. számú rendelet (az alábbiakban: „R.”) 124. §-a szerint igazolta is. Ha ilyen igazolás nem történt, az esküt a korábbi esküre való tekintet nélkül letenni köteles.

Hatósági esküt kötelesek tenni a T. 308. és 309. §-aiban felsorolt erdészeti alkalmazottak is. Ezekre vonatkozólag a T. 52. §-ának előbb említett rendelkezését ugyancsak alkalmazni kell.

2. §.

A T. 39. §-ának 1—4. pontjaiban felsorolt erdőmérnökök a T. 51. §-ának a) pontjában előírt esküt teszik le a szolgálati kerületek szerint illetékes közigazgatási bizottság gazdasági albizottságának elnöke (a visszatért kárpátaljai területen az illetékes közigazgatási kirendeltség vezetője) előtt, a többi erdészeti alkalmazottak pedig az ugyanezen §. b) pontjában előírt esküt teszik le a szolgálati kerületek szerint illetékes főszolgabíró (városokban a polgármester, Budapesten a kerületi előjáró) előtt.

Hatósági esküre csak azokat az erdészeti alkalmazottakat lehet bocsátani, akik a T. 47—49., valamint a 308. és 309. §-aiban előírt feltételeknek megfelelnek, az 50. §-ban foglalt rendelkezések értelmében az alkalmaztatásból kizárva nincsenek és az erdőgazdaságban való alkalmaztatásukat igazolják.

3. §.

Az esküre bocsátást a R. 115., 116. és 495. §-ai értelmében teendő bejelentésben kell kérni és hiteles okiratokkal kell igazolni, hogy a fel-esketendő erdészeti alkalmazott az előírt feltételeknek megfelel.

Ha az alkalmazott működési köre több törvényhatóság területére terjed ki, az esküre bocsátás iránti kérelmet az alkalmazott állomáshelye szerint illetékes közigazgatási bizottság gazdasági albizottságához (közigazgatási kirendeltség vezetőjéhez) tett bejelentésben kell előterjeszteni, az ezenfelül teendő bejelentésekben pedig fel kell tüntetni, hogy az esküre bocsátás melyik gazdasági albizottságnál kéretett.

Szaktanácsadó erdőmérnök esetében az esküre bocsátás iránti kérelmet a szolgálati kerület szerint illetékes bármelyik törvényhatóság gazdasági albizottságához tett bejelentésben lehet kérni, a többi bejelentésben pedig fel kell tüntetni, hogy az esküre bocsátás melyik gazdasági albizottságnál kéretett.

Az államerdészeti szolgálatban álló erdészeti alkalmazottakra nézve a bejelentést az alkalmazott közvetlen felettes hatósága teszi meg, amely egyidejűleg az alkalmazottnak az eskübizonyítványba felveendő adatait is közli. Az ilyen alkalmazottakra vonatkozó okiratokat nem kell bemutatni.

4. §.

Az esküre bocsátás kérdésében a közigazgatási bizottság gazdasági albizottsága (közigazgatási kirendeltség vezetője) az erdőfelügyelőség meghallgatásával véghatároz. A gazdasági albizottság (közigazgatási ki-

rendeltség vezetője) az esküre bocsátást engedélyező véghatározatában — amennyiben erdőmérnök felesketéséről van szó, — az eskü letételének időpontját is — a jogorvoslati határidőt meghaladó időpontra — kitűzi, segédszolgálatra, vagy erdőőrzésre alkalmazott felesketése esetében pedig a véghatározatot, a felesketésnek záros határidőn belül való foganatosítása végett az esküttevő állomáshelye szerint illetékes főszolgabíróval (polgármesterrel, kerületi előljárával) közli s ugyanakkor megküldi az erdőfelügyelőség által a R. 122. §-a értelmében kiállított bizonyítványt is. (I. sz. minta.)

5. §.

Az eskütételről jegyzőkönyvet kell felvenni (R. 123. §.). A jegyzőkönyvnek tartalmaznia kell mindazokat az adatokat, amelyeket az eskübizonyítvány tartalmaz (II. sz. minta). Az eskütételről szóló jegyzőkönyvet az esküttevőnek is alá kell írni.

A jegyzőkönyveket betűrendes csoportosításban külön gyűjtőborítékban kell megőrizni. Az erdőmérnökök eskütételéről felvett jegyzőkönyvet a m. kir. erdőfelügyelőség, az alerdészek (főerdőőrök, erdőőrök, erdőkerülők) eskütételéről felvett jegyzőkönyvet pedig az esküt kivévő közigazgatási hatóság őrzi meg.

6. §.

A letett hatósági esküről az azt kivévő hatóság eskübizonyítványt állít ki. (T. 51. §.)

Az erdőmérnökök részére kiállítandó eskübizonyítvány céljára csak a jelen rendelethez csatolt III. a. jelű, az alerdészek (főerdőőrök, erdőőrök) részér a III. b. jelű, az erdőkerülők részére pedig a III. c. jelű mintával egyező nyomtatványt kell használni.

Az eskü kivételére jogosult hatóságokat a szükséges nyomtatványokkal a m. kir. erdőfelügyelőségek látják el.

Az eskübizonyítvány kiállításának költsége fejében az Országos Erdei Alap 65.139. számú postatakarékpénztári csekkszámú javára az erdőmérnökök 2 (Kettő) P-t, az egyéb erdészeti alkalmazottak 1 (Egy) P-t kötelesek befizetni. A befizetést igazoló szelvény beszolgáltatása előtt az esküt kivenni nem szabad.

7. §.

Az eskübizonyítvány kitöltésénél az alábbiakra kell figyelemmel lenni:

a) A nyomtatvány üresen hagyott megfelelő helyein a felesketett erdészeti alkalmazott nevének, születési helyének (község, város, vármegye), születési idejének bevezetése után az erdőmérnök eskübizonyítványában annak az egyetemnek (főiskolának), az alerdészek eskübizonyítványában pedig annak a szakiskolának (iskolának) a nevét kell beírni, ahol az esküttevő szakképzettségét megszerezte. Az eskübizonyítvány megfelelő helyén továbbá be kell vezetni, hogy az erdőmérnöki oklevél vagy szakvizsga-bizonyítvány hol, mikor és milyen szám alatt állítottatott ki. Abban az esetben, ha a felesketett erdőmérnök oklevélét külföldön szerezte, az elvégzett külföldi főiskola (egyetem) megnevezésén kívül az oklevél honosításának helyét és idejét, honosítás nélkül érvényes oklevélnél pedig az erre vonatkozó törvényes rendelkezést is be kell vezetni.

b) Az alkalmazott szolgálati kerületére vonatkozó adatok kitöltésénél abban az esetben, ha a kerület több törvényhatóság, vagy több község határában fekvő erdőgazdaságra terjed ki, valamennyi törvényhatóságot és községet fel kell tüntetni.

Több kerületre kiterjedő vezető állásban lévő erdőmérnök eskübizonyítványában a törvényhatóságok feltüntetése mellett a községek

részletezését mellőzni lehet és az erdőtulajdonos valamennyi erdőgazdaságára lehet utalni.

Az államerdészeti szolgálatban álló alkalmazottak közül a földművelésügyi minisztériumban szolgálatot teljesítő erdőmérnökök eskübizonyítványába szolgálati kerületként az ország egész területét, a földművelésügyi minisztériumnak alárendelt más hatóság vagy hivatal központi szolgálatában alkalmazottak szolgálati kerületenként a hatóság vagy a hivatal egész kerületét kell az eskübizonyítványba bejegyezni. Más kormányhatósághoz tartozó központi mérnökök eskübizonyítványainak kiállításánál szolgálati kerületként a kormányhatóság alá tartozó valamennyi erdőgazdaságra kell utalni.

8. §.

Az esküt kivéve hatóság a megfelelően kiállított, aláírással és pecséttel ellátott eskübizonyítványt az esküttevőnek elismervény ellenében kiadja, azzal a figyelmeztetéssel, hogy az eskübizonyítványt szolgálatadójának (szolgálatadóinak) bemutatni köteles.

Az eskü kivételéről erdőmérnök felesketése esetében a m. kir. erdőfelügyelőséget, más alkalmazott felesketése esetében a közigazgatási bizottság gazdasági albizottságát (közigazgatási kirendeltség vezetőjét) is értesíteni kell.

Az értesítéssel együtt a közigazgatási bizottság gazdasági albizottsága (közigazgatási kirendeltség vezetője) az erdőfelügyelőségnek az eskütételről felvett jegyzőkönyvet és az eskübizonyítvány költségének befizetését igazoló csekkszelvényt is kiadja.

A főszolgabíró (polgármester, kerületi előljáró) az eskübizonyítvány költségének befizetését igazoló csekkszelvényt és a 4. §-ban említett bizonyítványt az eskütételnél készült jegyzőkönyv mellékleteként megőrzi.

Ha felesketett erdészeti alkalmazott szolgálati kerülete (működési köre) több törvényhatóság területére terjed ki, az eskübizonyítvány kiadásáról az érdekelt valamennyi törvényhatóság közigazgatási bizottsága gazdasági albizottságát (közigazgatási kirendeltség vezetőjét) és a m. kir. erdőfelügyelőséget is értesíteni kell. Minisztériumokban szolgálatot teljesítő erdészeti alkalmazottakra ez a rendelkezés nem vonatkozik.

9. §.

A m. kir. erdőfelügyelőség a hozzáérkezett értesítés alapján az esküt tett erdészeti alkalmazottakra vonatkozó adatokat a R. 118. §-a alapján vezetett nyilvántartásba bejegyzi.

10. §.

A szolgálati kerületnek megváltoztatása vagy a szolgálati viszonyak akár nyugdíjazás, akár a szolgálatból való kilépés folytán történő megszűnése esetében az erdőtulajdonos (államerdészeti alkalmazottaknál a közvetlen felettes hatóság) köteles a R. 115. §. 4. bekezdése értelmében a közigazgatási bizottság gazdasági albizottságához teendő bejelentésével egyidejűleg az alkalmazott eskübizonyítványát beszolgáltatására nem a régi, hanem az új szolgálatadó erdőtulajdonos köteles.

Ha azonban a felesketett erdészeti alkalmazottat a szolgálatból való kilépéssel egyidejűleg, más erdőtulajdonos ugyanannak a feleskető hatóságnak kerületébe eső erdőgazdaságnál alkalmazza, a szolgálatba való átlépés bejelentésére és az eskübizonyítvány beszolgáltatására nem a régi, hanem az új szolgálatadó erdőtulajdonos köteles.

A gazdasági albizottság (közigazgatási kirendeltség vezetője) a szolgálati kerület megváltoztatásával, illetőleg a szolgálati viszony megszűnésével kapcsolatos záradékot az erdőmérnök eskübizonyítványának hátlapjára reávezeti, az egyéb alkalmazottak eskübizonyítványát pedig meg-

felelő záradékolás végett a főszolgabírónak (polgármesternek, kerületi előljárónak) küldi meg és erről mindkét esetben a m. kir. erdőfelügyelőséget is értesíti.

Ha a felesketett erdészeti alkalmazott új szolgálati kerülete az esküt kivevő hatóság kerületébe esik, a záradékban az eskübizonyítvány hatályát a korábbi szolgálatra nézve meg kell szüntetni s egyben az új szolgálati kerületre érvényesíteni kell (IV. a. és IV. b. számú minta). Ha pedig a felesketett erdészeti alkalmazott új szolgálati kerülete az esküt kivevő hatóság kerületén kívül esik, vagy pedig egyidejűleg újabb szolgálatba nem lép, a záradéknak az eskübizonyítvány hatályának a korábbi szolgálatra való megszűnését kell tartalmaznia (IV. c. és IV. d. sz. minta).

Ha a szolgálati viszony megszűnése miatt hatálytalanított eskübizonyítvány tulajdonosa újból szolgálatba lép, az alkalmazandó erdőtulajdonos köteles a R. 115. §. (1) bekezdése értelmében teendő bejelentéssel egyidejűleg az alkalmazott eskübizonyítványát is beterjeszteni. A közgazgatási bizottság gazdasági albizottsága (közgazgatási kirendeltség vezetője) erdőmérnök alkalmaztatása esetében az eskübizonyítvány hátulján rávezeti a szolgálatadó nevét és a szolgálati kerületre vonatkozó adatokat feltüntető záradékot, amelyben az eskübizonyítványt az új szolgálati kerületre érvényesíti (IV. e. számú minta), alerdész (főerdőőr, erdőőr) és erdőkerülő alkalmaztatása esetében pedig az eskübizonyítványt ennek a záradéknak rávezetése végett az illetékes főszolgabírónak (polgármesternek, kerületi előljárónak) adja ki és erről mindkét esetben a m. kir. erdőfelügyelőséget is értesíti.

A záradékolt eskübizonyítvány kiadására és ezzel kapcsolatban az érdekeltek értesítésére nézve a 8. §. (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni.

11. §.

A T. 52. §-a értelmében nem köteles hatósági esküt tenni az olyan erdészeti alkalmazott, aki az alkalmazásának megfelelő esküt az 1879. évi XXXI. t.-c. alapján már letette; a R. 124. §-a szerint azok az erdészeti alkalmazottak, akik 1935. évi augusztus hó 1. napján már alkalmazásban állottak, a rendelet hatálybalépésétől számított 6 hónap alatt, vagyis 1938. évi november hó 1. napjáig voltak kötelesek a hatósági eskü kivételére jogosított hatóságnál igazolni, hogy a hatósági esküt az 1879:XXXI. t.-c. alapján letették.

Az ilyen igazolás alapján az eskü kivételére jogosult hatóság az V. a. és V. b. mintának megfelelő szövegű igazolványt állít ki s azt a bemutatott régi eskübizonyítvány csatolása mellett a 8. §-ban foglalt rendelkezéseknek megfelelően kiadja.

Az igazolvány kiszolgáltatása után a szolgálati kerületben, vagy a szolgálati viszonyban történő változások esetében mindig az igazolványt kell a 10. §. rendelkezéseinek megfelelő záradékkal ellátni.

Ha az erdészeti alkalmazott az igazolvány kiállításakor már nem az eskübizonyítvány szövegében feltüntetett erdőtulajdonosnál, vagy kerületben teljesít szolgálatot, a régi eskübizonyítvány záradékolására nézve a 10. §. (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat kell megkezelően alkalmazni.

Azokra az alkalmazottakra, akik 1938. évi november hó 12-én, illetve 1939. évi március hó 19-én a Magyar Szent Koronához visszacsatolt felvidéki, illetve visszatért kárpátaljai területen teljesítettek szolgálatot, ez a rendelkezés nem vonatkozik és a T. 51. §-ának megfelelő esküt letenni kötelesek arra való tekintet nélkül, hogy korábban esküt tettek-e vagy sem. Ezeknek az alkalmazottaknak esküre bocsátásánál a jelen körrendelet intézkedéseit kell megfelelően alkalmazni.

12. §.

A hatósági eskü letételéről kiállított bizonyítvány elvesztése vagy megsemmisülése esetében az esküt kivévő hatóság az eskübizonyítvány tulajdonosának kérésére másodlatot ad ki.

Másodlat kiadásának csak akkor van helye, ha az eredeti bizonyítvány elveszett vagy megsemmisült és ez elfogadhatóan igazoltatott. Evégből az eskübizonyítvány tulajdonosa köteles a bizonyítvány elvesztését a másodlat kiállítására jogosult hatóság által meghatározandó lapban egy esetben közhírré tenni és az elveszett bizonyítvány megtalálóját annak visszaadására felszólítani.

A hirdetmény megjelenésétől számított 15 nap eltelte után a kérelmező köteles az eredeti eskübizonyítványt kiadó hatóságnak a hirdetést tartalmazó lappéldányt bemutatni. Ennek alapján a hatóság — ha a kérelmező az Országos Erdei Alap 65.139. számú postatakarékpénztári csekk-számlája javára a 6. §-ban megállapított összeg befizetését igazoló csekk-szelvényt becsatolta — a másodlatot kiadja és ezt az előző bekezdés szerint közzéteszi. A másodlat kiadásáról az érdekelteket a 8. §. (2) bekezdésében foglaltak szerint kell értesíteni.

Amennyiben a másodlat erdőmérnök részére adatott ki, az erdőfelügyelőségnek küldendő értesítéshez mellékelni kell a másodlat költségének befizetését igazoló csekk-szelvényt is; más esetben a csekk-szelvényt az ügyirat mellékleteként kell megőrizni.

Abban az esetben, ha az eskübizonyítvány megsemmisült és azt kérelmező elfogadható módon igazolni tudja, a másodlatot előzetes közhírrététel mellőzésével kell kiadni az előző bekezdésben előírt közzététel mellett.

A másodlatot az eskütételi jegyzőkönyv adatai alapján kell kiállítani. A nyomtatványon a „másodlat“ szót feltűnően jelezni kell és a másodlatot az aláírást közvetlenül megelőzően „a másodlat hitelűl“ szavakból álló hitelesítő záradékkal kell ellátni.

Ha az eskübizonyítvány tulajdonosa már nem az eskübizonyítvány szövegében feltüntetett erdőtulajdonosnál vagy kerületben teljesít szolgálatot, a másodlat hátlapját a 10. §-ban foglaltak megfelelő alkalmazásával az erre vonatkozó záradékkal is el kell látni, illetőleg megfelelő záradékolás végett a másodlatot az illetékes hatóságnál is be kell mutatni.

Az eskübizonyítvány-másodlatnak kiadását az eskütételi jegyzőkönyvben is fel kell tüntetni.

Abban az esetben, ha másodlatot az eskütételi jegyzőkönyv elvesztése vagy megsemmisülése miatt nem lehet kiállítani, az erdészeti alkalmazottól új esküt kell kivenni.

A 11. §. alapján kiállított igazolványról másodlatot kiadni nem lehet. Az ilyen igazolvány igazolt elvesztése esetében az eskü kivételére jogosult hatóság az 1879:XXXI t.-c. alapján letett esküre vonatkozó eskübizonyítvány bemutatása után új igazolványt állít ki. Ha pedig az elvesztett igazolvány tulajdonosa régi eskübizonyítványát nem tudná bemutatni, az eskübizonyítvány elvesztésének közhírrététele után tőle új esküt kell kivenni.

13. §.

A R. 122. §-a értelmében az erdőfelügyelőség által kiállított bizonyítvány, az eskübizonyítvány, valamint a másodlat bélyegilletékmentes.

Budapest, 1940. évi április hó 24-én.

Vitéz gróf Teleki Mihály s. k.,
m. kir. földművelésügyi miniszter.

Felelős kiadó: Dr. Mihályi Zoltán.

Stádium Sajtóvállalat Rt., Budapest. Felelős: Györy Aladár igazgató.